

Monograma

Doina Bezea

Dantelării ce strâng cochete
monosilabic, sub colb, timpul,
mi-au prins o lacrimă-ntre plete
ademenind sub somnu-i chipul.

Prin tolba fulgilor mărunță
sub diademe-n fir de brumă
se ascundea, plângând cărunță,
o monogramă-n strai de humă.

Curgea pe dânsa, lin, șuvoaie,
și guri de cerbi pășteau în cete,
cu dinți de foc, ca pe-o văpaie
o rumegau, scrâșnind, a sete.

Căscau și norii-n pumnii ierbii
și vântu-i se oprea prin taine,
ștergea pe buze de colb șerpui,
din piei de viscol, făcea haine.

Prin ceața timpului fugară
încet, încet, cu umblet mut,
se așezau grămezi de ceară
pe veșnicii săpate-n lut.

O umbră, doar, privea aprinsă
sub somnu-i alb ca de mătase,
o monogramă, nicicând stinsă
zâmbea pe ceru-i, de lumi roase!

Autor Doina Bezea